

770.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1934 r.

**w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r.
o państwowym podatku przemysłowym.**

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają postanowienia ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716).

Do art. 2 p. 1.

§ 2. Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospo-

darstwo rybne nie podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 2 p. 1 ustawy tylko wówczas, gdy są związane z gospodarstwami rolnymi lub leśnymi.

Hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodnictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne, o ile są prowadzone samoistnie, podlegają opodatkowaniu. Tego rodzaju przedsiębiorstwa winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tego rodzaju przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. b.

§ 3. Mleczarstwo, ogrodnictwo, sadownictwo i rybołówstwo, związane z gospodarstwem rolnym lub leśnym, podlegają państwowemu podatkowi przemysłowemu, o ile są prowadzone zawodowo i zarobkowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa.

Podlegające opodatkowaniu przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 p. 1 lit. b ustawy, winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy. Obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy.

Do art. 2 p. 1 lit. c.

§ 4. Sprzedaż drzewa na pniu przez właściciela obszaru leśnego nie podlega opodatkowaniu, chociażby właścicielem obszaru leśnego była spółka o charakterze przemysłowym lub handlowym, względnie osoba uznana przez kodeks handlowy za handlującą.

Wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych na cudzy rachunek, podlegają zawsze opodatkowaniu, przyczem za obrót podlegający podatkowi przemysłowemu u właściciela obszaru leśnego uważa się wynagrodzenie za wykonane roboty.

Do art. 2 p. 2.

§ 5. Pojęcie osobnego zakładu handlowego, względnie oddzielnego składu w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy, określają postanowienia art. 11 i 22 ustawy.

W wypadku utrzymywania oddzielnego składu przez właściciela lub dzierżawcę gospodarstwa rolnego, względnie właściciela gospodarstwa leśnego, powstaje obowiązek wykupienia właściwego świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe oraz opłacania podatku przemysłowego od obrotu, uzyskanego ze sprzedaży produktów gospodarstwa rolnego lub leśnego, które przez dany skład przeszły. Obroty, osiągnięte z tego rodzaju sprzedaży, podlegają opodatkowaniu według stawek, przewidzianych dla przedsiębiorstw handlowych, o ile produkcja odnośnych artykułów jest zwolniona od podatku przemysłowego.

Plac, utrzymywany czasowo przez właściciela, względnie dzierżawcę gospodarstwa rolnego lub właściciela gospodarstwa leśnego poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów, wchodzących w skład powyższych gospodarstw, służący wyłącznie dla celów przeładowania produktów gospodarstwa

rolnego lub leśnego i kasowany bezpośrednio po ukończeniu tego przeładowania, nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 2 p. 2 ustawy.

Do art. 2 p. 3 i 4.

§ 6. O ile przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy, poza zaspokojeniem potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywują sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów, względnie wykonywują zamówienia na przerob — to w tym wypadku podlegają one opodatkowaniu, przyczem za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto, osiągniętego ze sprzedaży, względnie przerobu.

Do art. 3 p. 1.

§ 7. Przedsiębiorstwa państwowe, wydzielone z ogólnej administracji państwowej i posiadające odrębną osobowość prawną, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych nawet w wypadku, gdy służą wyłącznie potrzebom administracji państwowej.

Przedsiębiorstwa państwowe, niewydzielone z ogólnej administracji państwowej, o ile nie działają wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, podlegają podatkowi przemysłowemu, przyczem za podlegający opodatkowaniu obrót (art. 5) uważa się sumę przychodu brutto, uzyskaną z transakcyj dokonanych nie na potrzeby administracji państwowej.

Przy określaniu kategorii świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie drugim niniejszego paragrafu, uwzględnia się tylko część obrotu (art. 5), podlegającą opodatkowaniu i w stosunku do tej części obrotu ustala się znamiona miarodajne dla ustalenia kategorii świadectwa przemysłowego (wysokość obrotu, produkcji, ilość pracowników i t. p.).

Przykład. Państwowe przedsiębiorstwo przemysłowe, podlegające zaliczeniu do świadectwa przemysłowego w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, które sprzedaje nie na potrzeby administracji państwowej 50% ogólnej produkcji, winno wykupić świadectwo przemysłowe, odpowiadające 50% ogólnej ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 3 p. 2.

§ 8. Państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, łącznie ze wszystkimi urządzeniami, służącymi do zaspakajania własnych potrzeb kolei, nie podlegają opodatkowaniu.

Przedsiębiorstwa służące nie tylko do zaspakajania własnych potrzeb przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“, lecz prowadzone w całości lub w części dla innych celów, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych, przyczem mają zastosowanie przepisy § 7 ustępy drugi i trzeci niniejszego rozporządzenia.

Podlegają podatkowi prywatne koleje żelazne z dowolną trakcją, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje — o ile nie są w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Do art. 3 p. 3.

§ 9. Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, la-

boratorja do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki w miastach i kolejki podmiejskie oraz tramwaje i autobusy.

Również korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego wszystkie zakłady handlowe i przemysłowe, należące do przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, o ile zakłady te z uwagi na rodzaj swej działalności są gospodarczo związane z działalnością przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

§ 10. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a nie wymienione w punktach 3, 8 i 9 art. 3 ustawy, jak np. sklepy, apteki, piekarnie i t. p. podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 p. 6.

§ 11. Zakłady naukowe (szkoły) prywatne, chociażby były obliczone na zysk, są całkowicie zwolnione od podatku przemysłowego.

Powyższe zwolnienie dotyczy zarówno szkół ogólnokształcących (szkoły powszechnie, średnie, licea i t. p.), jako też wszelkiego rodzaju szkół i kursów zawodowych (akuszeryjnych, kroju i t. p.). Natomiast nie korzystają ze zwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa, będące tylko z nazwy szkołami, lecz nie mające charakteru zakładu naukowego, naprz. kursy szoferskie, tańca, fechtunku i t. p.

Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt państwa i związków samorządowych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w punkcie 12 art. 3 ustawy podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3 p. 7.

§ 12. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a niewymienione w punkcie 7 art. 3 ustawy, podlegają opodatkowaniu.

Do art. 3 p. 11.

§ 13. Przemysł ludowy i rzemiosła nie podlegają opodatkowaniu w myśl art. 3 p. 11 ustawy, o ile są wykonywane:

- 1) przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych,
- 2) bez obcych sił pomocniczych,
- 3) ubocznie.

Przemysł ludowy i rzemiosła, które nie odpowiadają chociażby jednemu z powyższych warunków, podlegają opodatkowaniu.

Sprzedaż wyprodukowanych artykułów poza miejscem zamieszkania producenta w oddzielnych zakładach handlowych podlega opodatkowaniu, natomiast sprzedaż tych artykułów na targach podlega opodatkowaniu tylko wówczas, o ile nie ma charakteru dorywczego.

Do art. 3 p. 12.

§ 14. Opodatkowaniu podlega prowadzony zarobkowo i zawodowo odnajem pokoiwumeblowanych.

Do art. 3 p. 13.

§ 15. Za kredyt długoterminowy uważa się kredyt hipoteczny, spłacalny w ratach według zgóry ustalonego planu amortyzacyjnego.

Wszystkie inne formy kredytu, chociażby nawet zabezpieczonego hipotecznie, np. na weksle, obligi, rewersy i t. p. zobowiązania, należy uważać za kredyt krótkoterminowy w rozumieniu art. 3 p. 13 ustawy.

W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają podatki.

Do art. 3 p. 15.

§ 16. Za eksport uważa się wywóz towarów poza granice celne Rzeczypospolitej Polskiej. Wywóz na obszar W. M. Gdańska nie korzysta z ulg z art. 3 p. 15 ustawy.

Za transakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego w rozumieniu art. 3 p. 15 ustawy, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców oraz półfabrykatów, sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

Osiągnięty z tych transakcyj zarobek — brutto nie podlega podatki przemysłowemu od obrotu.

Obroty, osiągnięte z eksportu węgla oraz wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, jak również transakcje z firmami zagranicznymi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, winny być udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi eksportera.

Eksport, dokonany za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, winien być udowodniony prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi zarówno wspólnego biura sprzedaży, jak również przedsiębiorstwa, eksportującego towary za pośrednictwem tego biura.

Nadto fakt eksportu winien być udowodniony deklaracjami wywozowymi, przewidzianymi w § 50 (wzory Nr. Nr. 13 i 12), względnie w § 51 (wzór Nr. 14) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276).

W razie niemożności przedstawienia przez płatnika deklaracji wywozowych — fakt eksportu może być udowodniony innymi wiarygodnymi dowodami, naprz. zaświadczeniami urzędów celnych, zaświadczeniami eksportowymi związków eksportowych, listami przewozowymi i t. p. Ocena tych dowodów należy do władz wymiarowych.

W wypadku zwolnienia transakcyj eksportowych od podatku na podstawie przedstawionego przez płatnika jednego z wyżej wspomnianych dowodów, winna władza wymiarowa na dowodzie tym zaznaczyć, że został on wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu.

W razie wątpliwości, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów, mają władze wymiarowe zwracać się za pośrednictwem izb skarbowych o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu.

Ułga z art. 3 p. 15 ustawy dotyczy wyłącznie podatku przemysłowego od obrotu, wobec czego przedsiębiorstwa eksportujące winny być zaopatrzone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Obroty, osiągnięte z transakcyj eksportowych, nieudowodnionych w sposób przepisany (brak pra-

widlowych ksiąg handlowych, brak dowodów wywozowych i t. p.), nie mogą korzystać ze zwolnienia od podatku i podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

Obroty, osiągnięte z wywozu na obszar W. M. Gdańska, podlegają opodatkowaniu według stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy.

Wynagrodzenia, uzyskane przez przedsiębiorstwa komisowe, pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne, transportowe i t. p. z tytułu transakcyj eksportowych nie korzystają ze zwolnienia od podatku z art. 3 p. 15 ustawy.

Do art. 3 ustęp ostatni.

§ 17. Urząd skarbowy może wyjątkowo zwalniać od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek na rzecz Skarbu Państwa nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

O ile jeden i ten sam płatnik posiada kilka przedsiębiorstw, to może on być zwolniony od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 ustęp ostatni ustawy tylko w tym wypadku, gdy łączna suma podatku na rzecz Skarbu Państwa, przypadającego od wszystkich przedsiębiorstw danego płatnika, nie przekracza kwoty rocznej 100 złotych.

Do art. 5.

§ 18. Za przychód brutto uważa się pełną należność sprzedawcy z tytułu zawartej transakcji.

Wszelkiego rodzaju prowizje i inne wynagrodzenia, wypłacane przez przedsiębiorstwo komisantom i pośrednikom, nie są potrącalne z obrotu tegoż przedsiębiorstwa, jako jego koszty handlowe.

Odsetki za dyskonto weksła, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na weksle, nie są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót, podlegający opodatkowaniu.

Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt bez przyjmowania weksli.

Odsetki prolongacyjne i odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

Kwoty, uzyskane ze sprzedaży całego przedsiębiorstwa (cena sprzedażna), jak również kwoty, uzyskane ze sprzedaży części majątku, nie stanowiącego przedmiotu ani obrotu, ani też produkcji przedsiębiorstwa, nie są obrotami, podlegającymi opodatkowaniu.

Obroty, osiągnięte z rozprzedaży zapasu towarów w związku z likwidacją przedsiębiorstwa, podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

Doręczenie towaru przez przedsiębiorstwo wierzycielowi w celu pokrycia zobowiązania stanowi transakcję, podlegającą opodatkowaniu.

Również sumy, uzyskane ze sprzedaży egzekucyjnych na pokrycie ciężących na przedsiębiorstwie zobowiązań, stanowią część podlegającego opodatkowaniu obrotu.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 2.

§ 19. Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kan-

torach wymiany składa się z dwóch części: pierwszą stanowi suma pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią jest zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi.

Straty, poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, nie podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu.

Za zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, uważa się różnicę pomiędzy ceną, uzyskaną przy sprzedaży wymienionych wyżej walorów, a ceną nabycia tychże walorów, względnie, gdy nabycie nastąpiło w ubiegłych okresach operacyjnych, wartością danych walorów, wykazaną w bilansie otwarcia danego okresu operacyjnego.

Z obrotu, określonego w art. 5 ustęp pierwszy p. 2 ustawy, nie są potrącalne wszelkie koszty, związane z osiągnięciem obrotu, a w szczególności koszty redyskonta weksli.

Nie wlicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu kwot pobranych od klientów na pokrycie wydatków na książeczki czekowe, koszty protestu, kurtaż, asekurację, porto, depesze i t. p. po należytem udowodnieniu, że kwoty te stanowią tylko zwrot faktycznie poniesionych wydatków w zastępstwie klientów. W wypadku, gdy pobrane kwoty przekraczają wydatki faktycznie poniesione, kwoty pobrane z powyższego tytułu od klientów podlegają opodatkowaniu w całości.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 3.

§ 20. Składki dodatkowe (należności manipulacyjne, na fundusz rezerwowy i t. p.), jako wynikające z umowy o ubezpieczenie, stanowią część obrotu, podlegającego opodatkowaniu.

Oplaty stemplowe, pobrane przez instytucje ubezpieczeniowe od ubezpieczonych, jako nie wynikające z umowy o ubezpieczenie, nie podlegają włączeniu do podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 1, 4 i 7.

§ 21. Za obrót przy wykonaniu robót, względnie dostaw, uważa się sumy zarówno otrzymane, jak i należne z tytułu robót i dostaw, wykonanych w danym okresie wymiarowym.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 5.

§ 22. W trybie określonym w art. 5 ustęp pierwszy p. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłocznionych.

§ 23. Sprzedaż znaczków stemplowych, pocztowych oraz weksli, dokonywana przez przedsiębiorstwa handlowe na podstawie udzielonych przez właściwe władze koncesyj, podlega opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu jedynie od otrzymanego z tego tytułu wynagrodzenia komisowego.

§ 24. Przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw komisowych oraz przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego za podlegającą opodatkowaniu sumę prowizji i komisowego uważa się sumę faktycznie

otrzymaną w okresie miarodajnym do wymiaru podatku. Straty poniesione z tytułu „del credere” nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

§ 25. Nie uważa się za komisowe przedsiębiorstw, dokonywujących zakupu towarów w imieniu własnem na rachunek osób trzecich. Przedsiębiorstwa komisowego zakupu należy traktować bądź jako przedsiębiorstwa zakupu zawodowego, bądź jako przedsiębiorstwa handlu towarowego w zależności od ich charakteru.

Stosunek „del credere” nie stanowi przeszkody do uznania komisów.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek: a) firm zagranicznych oraz innych osób zamieszkałych, względnie mających siedzibę poza granicami politycznymi Rzeczypospolitej Polskiej, b) przedsiębiorstw, gospodarstw i osób niepodlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu w myśl art. 1 ustawy, względnie zwolnionych od tego podatku w myśl art. 2 i 3 ustawy — opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych. Za zboże uważa się: pszenicę, żyto, owies, jęczmień, grykę, proso, kukurydzę i koński żąb.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób, wymienionych w ustępie trzecim niniejszego paragrafu, nie opłacających państwowego podatku przemysłowego od sprzedaży powyższych towarów, — opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego według stawek w zależności od charakteru sprzedaży.

Przedsiębiorstwa i zajęcia, wymienione w ustępach trzecim i piątym niniejszego paragrafu, winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe według rozdziału I części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych nie ciąży na przedsiębiorstwach, względnie zajęciach przemysłowych pośrednictwa handlowego.

Wyklucza stosunek pośrednictwa handlowego:

- a) udzielenie „del credere”;
- b) utrzymywanie zakładów handlowych (art. 11 ustawy) dla sprzedaży towarów, przy której przedsiębiorstwo występuje w charakterze pośrednika, jak również utrzymywanie składów (art. 22 ustawy) dla przechowywania tychże towarów;
- c) fakturowanie towarów w swoim imieniu.

Obrót przedsiębiorstw, względnie zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego, działających w imieniu i na rachunek osób trzecich, nieopłacających państwowego podatku przemysłowego, a nieposiadających towarów tychże osób trzecich w konsygnacji i niepodpadających pod przepisy ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu, — podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 5 ustawy.

§ 26. Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw ekspedycyjnych, przewozowych i komuni-

kacyjnych stanowią wszelkie wynagrodzenia (prowinizje, komisowe i t. p.) za świadczenia i usługi, uskutecznione w granicach zawartych z klientami umów.

Odsetki dyskontowe, pobierane od klientów przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, przewozowe i komunikacyjne w razie pokrycia rachunków weksłami, stanowią obrót, podlegający opodatkowaniu. Do art. 5 ustęp pierwszy p. 6.

§ 27. W przedsiębiorstwach gastronomicznych, hotelowych i t. p. uważa się za podlegający opodatkowaniu obrót również doliczane do rachunków dodatki na służbę zajętą w przedsiębiorstwie.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 8.

§ 28. W wypadku przerobu wyrobów firmy zagranicznej przez krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przedsiębiorstwo to opłaca podatek w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy, zaś od sprzedaży wyrobów, wytworzonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, winien być opłacony podatek w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 1 ustawy przez daną firmę zagraniczną, względnie jej krajowy oddział handlowy, komisanta lub przedstawiciela.

O ile krajowe przedsiębiorstwo przemysłowe, przerabiające wyroby firmy zagranicznej, dostarcza krajowym odbiorcom wytworzone wyroby bezpośrednio na skutek zleceń firmy zagranicznej, wówczas przedsiębiorstwo to winno opłacać podatek również i od transakcyj sprzedaży (art. 5 ustęp pierwszy p. 1 ustawy).

§ 29. W młynach gospodarczych, t. j. młynach, dokonywujących wyłącznie przemiału przywiezionego cudzego zboża za wynagrodzeniem w ten sposób, iż właściciel otrzymuje przetwory z własnego zboża, płacąc wynagrodzenie za przemiał, czy to w pieniądzu, czy też w naturze, podlegający opodatkowaniu obrót stanowi wynagrodzenie za przemiał. Uznanie otrzymanego w naturze wynagrodzenia za wynagrodzenie za przemiał może nastąpić w tych tylko wypadkach, gdy klient z oddanego zboża otrzymuje w gotowych produktach mniej niż oddał, a różnicę zatrzymuje przedsiębiorca tytułem wynagrodzenia, oraz gdy klient z tej mniejszej ilości zboża otrzymuje wszystkie produkty, które z przemiału powstały. Nie stoi na przeszkodzie do ustalenia obrotu młynów gospodarczych w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy fakt wydania od razu z posiadanych zapasów produktu gotowego, o ile zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał dokonany poprzednio dla innych osób oraz o ile wydawany z posiadanych zapasów produkt gotowy jest tego samego gatunku i znajduje się w tym samym stosunku, w jakimby je otrzymał klient po przemiału w sposób przez niego żądany zboża własnego. W razie niedotrzymania w całości powyższych warunków, zachodzi transakcja wymiany.

W młynach handlowych, które obok transakcyj sprzedaży produktów mącznych, uzyskanych z zakupionego na własny rachunek zboża, sprzedają również produkty mączne w drodze wymiany za zboże, kalkulując przytem, o ile chodzi o ceny zboża i produktów mącznych—według cen, istniejących na rynku zbożowym, całkowity obrót ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy.

W młynach handlowo-gospodarczych (o charakterze mieszanym) należy obrót, uzyskany ze sprzeda-

ży (wymiany) produktów przemiałowych z zakupionego na własny rachunek zboża, ustalać w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy. Obrót zaś uzyskany z transakcyj, dokonanych w zasadach, o których mowa w ustępie 1 niniejszego paragrafu, ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy.

§ 30. W przedsiębiorstwach przemysłowych, podlegających opodatkowaniu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy, realizacja otrzymanego w naturze wynagrodzenia za przerób w stanie niezmienionym nie stanowi obrotu podlegającego opodatkowaniu. Natomiast w wypadku przerobienia otrzymanego w naturze wynagrodzenia i sprzedaży produktów otrzymanych z przerobu, obrót uzyskany z tego rodzaju sprzedaży, podlega opodatkowaniu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy.

Analogiczne zasady mają również zastosowanie przy opodatkowaniu przedsiębiorstw, o których mowa w § 22 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 5 ustęp pierwszy p. 10.

§ 31. Wydatki wyłożone w zastępstwie i na rachunek klienta, naprz. opłaty stemplowe od podań i pism, opłaty sądowe i t. p., wyłączają się z podstaw opodatkowania, o ile płatnik z tych wydatków wyrachowuje się wobec swych klientów i udowodni zarówno fakt ich poniesienia, jak i wyrachowania.

Wydatki kancelaryjne nie podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania.

Do art. 5 ustęp trzeci.

§ 32. W przedsiębiorstwach przemysłowych, przerabiających towary podlegające podatkowi konsumcyjnym (fabryki cukierków, wódek i t. p.), podatki te nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Przepis ustępu trzeciego art. 5 ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby takowe w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały podatki konsumcyjne.

Nie dolicza się do podlegającego opodatkowaniu obrotu:

- a) w przedsiębiorstwach produkujących karty do gry — opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r.; Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171);
- b) u sprzedawców energii elektrycznej — państwowego podatku od energii elektrycznej (ustawa z dnia 17 grudnia 1931 r.; Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 720) wraz z dodatkiem komunalnym, chociażby nawet pobranego w łącznej kwocie należności za energię elektryczną bez specjalnego jego wyodrębnienia.

Kwoty uiszczone tytułem podatku przemysłowego nie są potrącalne od obrotu.

Do art. 5 ustęp ostatni.

§ 33. Bonifikacje, t. j. obniżki ceny sprzedanej, podlegają wyłączeniu z podstaw opodatkowania pod warunkiem udzielenia ich w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano odnośnych transakcyj sprzedaży.

Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym wypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Do art. 7.

§ 34. Stawka podatku przemysłowego od obrotu wynosi:

Artykuł	Rodzaj obrotów Wyszczególnienie	Stawka podatkowa					w 1937 r. i latach następnych
		w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	
5, ustęp pierwszy p. 1.	A. Przedsiębiorstwa handlu towarowego (cz. II lit. A. rozdziały I i XII taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy).						
	I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
	a) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży hurtowej (w rozumieniu art. 7 ustawy)	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	b) od obrotów, osiągniętych z wszelkiego rodzaju sprzedaży z wyjątkiem obrotów ze sprzedaży hurtowej (w rozumieniu art. 7 ustawy) oraz z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	1,5%	0,75%	0,75%	0,75%	0,75%	0,75%
	c) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, z wyjątkiem obrotów ze sprzedaży hurtowej w rozumieniu art. 7 ustawy	1%					
	d) od obrotów, osiągniętych z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
	II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych:						
	a) od obrotów, osiągniętych z wszelkiego rodzaju sprzedaży, a w tej liczbie i z dostaw dla instytucji państwowych i samorządowych, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	2%	1%	1%	1%	1%	1%
	b) od obrotów, osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	1%					
	B. Przedsiębiorstwa skupu zawodowego.						
I. Kategorji I, II i III świadectw przemysłowych (Cz. II lit. A rozdział II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy):							
a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	
b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	2%	1%	1%	1%	1%	1%	
II. Kategorji IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. A rozdział II taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) zarówno prowadzące, jak i nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od obrotów wszelkiego rodzaju towarami	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	
5, ustęp pierwszy p. 2.	Instytucje kredytu krótkoterminowego, domy bankowe i kantory wymiany (cz. II lit. A rozdział III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy).						
I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:							
a) od obrotów, osiągniętych w formie pobranych i należnych procentów, prowizji,							

Artykuł	Rodzaj obrotów		Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie		w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następujących
		komisowego tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia	1%	1%	1%	1%	1%	1%
		b) od obrotów, osiągniętych w formie zysku brutto z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznymi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi	2%	2%	2%	2%	2%	2%
		II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 3.		Instytucje ubezpieczeniowe (cz. II lit. A rozdział IV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 4.	A.	Samoistne przedsiębiorstwa dostaw (cz. II lit. A rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy):						
		a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe od wszelkiego rodzaju obrotów	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
		b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	1%	1%	1%	1%	1%
	B.	Samoistne przedsiębiorstwa robót (cz. II lit. A rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
		I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe:						
		a) od obrotów uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych	1%	1%	1%	1%	1%	1%
		b) od wszelkiego rodzaju obrotów z wyjątkiem obrotów, uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych	2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
		II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 5.	A.	Przedsiębiorstwa komisowe oraz pośrednictwa handlowego (cz. II lit. A rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)	4%	4%	4%	4%	4%	4%
	B.	Przedsiębiorstwa ekspedycyjne i przewozowe (cz. II lit. A, rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%	1,5%
	C.	Pozostałe przedsiębiorstwa, wymienione w rozdziale VI cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, oraz przedsiębiorstwa komunikacyjne (cz. II lit. B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 6.	A.	Przedsiębiorstwa wydawnictw książek, drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (cz. II lit. A rozdział XI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy):						
		a) prowadzące prawidłowe księgi handlowe	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%	0,5%
		b) nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych	2%	2%	2%	2%	2%	2%

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następnych
	B. Inne przedsiębiorstwa handlowe (cz. II lit. A rozdziały: VII, VIII, IX, X, XI, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX i XXI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) zarówno prowadzące, jak i nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 7.	A. Przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I -- IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy). I. Prowadzące prawidłowe księgi handlowe: a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.) . . . . . b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty z wyjątkiem obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych oraz przez młyny i olejarnie . . . . . c) od obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych . . . . . d) od obrotów, osiągniętych przez młyny oraz olejarnie z wyjątkiem obrotów w p. a) wymienionych . . . . . II. Nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych: a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.) . . . . . b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
		2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
		1%	1%	1%	1%	1%	1%
		1%	1%	1%	1%	1%	1%
		1%	1%	1%	1%	1%	1%
		1%	1%	1%	1%	1%	1%
		2%	2%	2%	2%	2%	2%

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					w 1937 r. i latach następnych
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	
B.	Przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii V—VIII świadectw przemysłowych (cz. II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy)						
	a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwem przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.)	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
	b) od pozostałych obrotów, a w tej liczbie i obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych oraz prowadzące prawidłowe księgi handlowe młyny i olejarnie	2%	2%	1,75%	1,50%	1,25%	1%
	c) od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe przedsiębiorstwa budowlane przy budowie domów mieszkalnych	1%	1%	1%	1%	1%	1%
	d) od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe młyny oraz olejarnie, z wyjątkiem obrotów w p. a) wymienionych	1%	1%	1%	1%	1%	1%
C.	Pracownie i zajęcia rzemieślnicze (rękodzielnicze) — cz. II lit. C. rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy — pod warunkiem posiadania przez właściciela pracowni lub wykonywującego zajęcie karty rzemieślniczej, a na obszarze województwa śląskiego — poświadczenia władzy przemysłowej I instancji:						
	a) od obrotów ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwem przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nieopłacającym tego podatku, z wyjątkiem obrotów, osiągniętych ze sprzedaży artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa oraz remonty (§ 38 nin. rozp.)	1%	1%	0,875%	0,75%	0,625%	0,50%
	b) od obrotów, osiągniętych z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby	1%	} 1%	1%	1%	1%	1%
	c) od pozostałych obrotów	1,5%					

Artykuł	Rodzaj obrotów	Stawka podatkowa					
	Wyszczególnienie	w 1932 r.	w 1933 r.	w 1934 r.	w 1935 r.	w 1936 r.	w 1937 r. i latach następujących
5, ustęp pierwszy p. 8.	A. Przedsiębiorstwa przemysłowe (cz. II lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	B. Pracownie i zajęcia rzemieślnicze (rękodzielnicze) — cz. II lit. C., rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy — pod warunkiem posiadania przez właściciela pracowni lub wykonyującego zajęcie karty rzemieślniczej, a na obszarze województwa śląskiego — poświadczenia władzy przemysłowej I instancji od wszelkiego rodzaju obrotów	1,5%	1%	1%	1%	1%	1%
5, ustęp pierwszy p. 9.	Przedsiębiorstwa przemysłowe (poza objętymi art. 5 p. 7 i art. 5 p. 8 ustawy), dorożkarstwo, furmaństwo (cz. II lit. C. — rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
5, ustęp pierwszy p. 10.	A. Samodzielne wolne zajęcia zawodowe od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	B. Zajęcia przemysłowe (cz. III lit. D. taryfy, stanowiącej zał. do art. 23 ustawy) — z wyjątkiem zajęć przemysłowych pośrednictwa handlowego od wszelkiego rodzaju obrotów	2%	2%	2%	2%	2%	2%
	C. Zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego (kat. II — b. cz. III lit. D. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) od wszelkiego rodzaju obrotów	4%	4%	4%	4%	4%	4%

Do art. 7.

§ 35. Jeżeli w jednym zakładzie są prowadzone różnorodne operacje, nie stanowiące jednak odrębnych przedsiębiorstw (art. 11 — 18), a do określenia obrotu z tych operacji stosują się różne punkty ustępu pierwszego art. 5 ustawy, jak również do wymiaru podatku odmienne stawki podatkowe (art. 7 ustawy), to obrót, osiągnięty z każdego rodzaju operacji, względnie podlegający różnym stawkom podatkowym, określa się odrębnie.

Przykłady:

A. Przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi następujące operacje:

- produkuje wyroby z własnych materiałów;
- przyjmuje do przeróbki cudze materiały.

Dla operacji pod a) — obrót ustala się w myśl punktu 7 ustępu pierwszego art. 5 ustawy, dla operacji zaś pod b) — zgodnie z punktem 8 ustępu pierwszego tegoż artykułu.

B. Przedsiębiorstwo handlu towarowego, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, sprzedaje towary częściowo kupcom dla dalszej odprzedaży, częściowo zaś konsumentom (nie w ładunkach lub ilo-

ściach wagonowych). Obrót, osiągnięty ze sprzedaży towarów kupcom dla dalszej odprzedaży, należy ustalić odrębnie, stosując stawkę podatkową, przewidzianą w art. 7 lit. A. p. 1-a ustawy, do pozostałego zaś obrotu należy zastosować stawkę podatkową, przewidzianą w art. 7 lit. A. p. 3 lub 4 ustawy w r. 1932, względnie w art. 7 lit. B. p. 1 ustawy w latach następujących.

Do art. 7 lit. A. p. 1-a.

§ 36. Za dostawę dla instytucji państwowych i samorządowych uważa się każdą sprzedaż, dokonaną przez przedsiębiorstwo handlowe władzom i urzędom państwowym i samorządowym (między innymi i wojsku), bez względu na to, czy sprzedaż ta jest, czy też nie jest udowodniona umową.

Sprzedaży przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym (samorządowym) nie uważa się za dostawę. Sprzedaż ta podpada pod pojęcie sprzedaży hurtowej, o ile zachodzą warunki, określone w art. 7 ustęp piąty ustawy.

Do art. 7 lit. A. p. 3.

§ 37. Za detaliczną sprzedaż uważa się sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcem.

O ile sprzedaż w mniejszych ilościach drobnym kupcom celem dalszej odprzedaży została uskutecz-
niona przez przedsiębiorstwa handlu towarowego,
prowadzące prawidłowe księgi handlowe, wówczas
obróć z tego rodzaju sprzedaży uważa się za hurto-
wy w rozumieniu art. 7 ustęp piąty ustawy, wobec
czego obróć ten korzysta z ulgowej 0,5% -owej staw-
ki podatkowej, przewidzianej w art. 7 lit. A. p. 1-a
ustawy.

Do art. 7 lit. A. p. 7.

§ 38. Obróty przedsiębiorstw, trudniących
się instalacją ogrzewań centralnych, kanalizacji, wo-
dociągów, łazienek, wszelkiego rodzaju wentylacji
i t. p. podlegają opodatkowaniu według 1% stawki
podatkowej, o ile w całości zachodzą warunki prze-
widziane w art. 7 lit. A. p. 7 ustawy.

§ 39. Za domy mieszkalne uważa się budynki,
w których przynajmniej 2/3 użytkowej powierzchni
służą wyłącznie celom mieszkalnym.

Jako pokoje mieszkalne uważa się również ku-
chnie, nisze, alkowy i t. p. pomieszczenia.

Do art. 7 lit. A. p. 9.

§ 40. Stawka podatkowa z art. 7 lit. A. p. 9
ustawy ma zastosowanie do obrotów, wymienionych
w art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy, a osiągniętych
przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży
wydobytych surowców lub wyprodukowanych towar-
ów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym,
a w tej liczbie również przedsiębiorstwom niepodle-
gającym podatkom przemysłowemu (art. 2 i 3 usta-
wy), względnie zwolnionym od tego podatku na za-
sadzie art. 39 i 44 ustawy, a w szczególności także
przedsiębiorstwom państwowym, względnie komu-
nalnym, nieopłacającym podatku przemysłowego.

Ułga z art. 7 lit. A. p. 9 ustawy ma również za-
stosowanie do obrotów, osiągniętych przez przedsię-
biorstwa przemysłowe ze sprzedaży towarów przed-
siębiorstwom budowlanym, obowiązującym do wykup-
ienia świadectw przemysłowych w myśl rozdziału
XIX części II — lit. C. taryfy, stanowiącej załącznik
do art. 23 ustawy.

§ 41. Sprzedaż towarów przeznaczonych na
inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemy-
słowego, tudzież remonty nie korzysta ze stawki,
przewidzianej w art. 7 lit. A. p. 9 ustawy.

Za towary przeznaczone na inwestycje uważa
się artykuły, które stanowią mają w przedsiębior-
stwach nabywających część składową majątku lub
inventarza (budynki, maszyny, urządzenia fabryczne
i biurowe i t. p.), a nie są przeznaczone dla celów
produkcji.

Za remonty uważa się tylko takie naprawy,
które zwiększają wartość przedmiotów inwestycyj-
nych.

W sprawach wątpliwych, dotyczących pojęcia
inwestycji oraz remontu, mają władze wymiarowe
zwracać się o opinię za pośrednictwem izb skarbo-
wych do właściwych izb przemysłowo-handlowych,
względnie powoływać biegłych z list przedstawionych
przez izby przemysłowo-handlowe.

§ 42. Dla uzyskania stawki podatkowej z art. 7
lit. A. p. 9 ustawy nie jest niezbędne prowadzenie
prawidłowych ksiąg handlowych do końca r. 1933.
Natomiast warunkiem uzyskania obniżonej do poło-
wy powyższej stawki w myśl art. 7 lit. H. ustawy
przez przedsiębiorstwa przemysłowe kategorii I —
IV świadectw przemysłowych (cz. II lit. C. taryfy,
stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) jest prowa-
dzenie prawidłowych ksiąg handlowych począwszy
od 1 stycznia 1934 r.

Do art. 7 lit. A. p. 3, 10, lit. B. p. 3.

§ 43. Na obszarze województwa śląskiego
poświadczenia władz przemysłowych I instancji za-
stępują karty rzemieślnicze.

W wypadku nieposiadania karty rzemieślniczej
(poświadczenia władzy przemysłowej I instancji)
przez właściciela pracowni rzemieślniczej lub ręko-
dzielniczej, odnośne pracownie opłacają podatek na
zasadach, określonych dla przedsiębiorstw przemy-
słowych i nie korzystają z ulg, przewidzianych dla
rzemieślników.

Do art. 7 ustęp trzeci.

§ 44. W razie wątpliwości w sprawach doty-
czących przerobu towarów przez przedsiębiorstwa
handlowe, władze podatkowe winny zwracać się za
pośrednictwem izb skarbowych do Ministerstwa
Skarbu, które zasięgnie opinii izb przemysłowo-hand-
lowych i na podstawie tej opinii wyda decyzję.

Do art. 7 ustęp piąty.

§ 45. Za sprzedaż hurtową podlegającą ulgo-
wej stawce podatkowej uważa się:

A) sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w do-
wolnych ilościach przez przedsiębiorstwa handlowe:

1) kupcom, przemysłowcom, kółkom rolniczym,
producentom rolnym, przedsiębiorstwom państwo-
wym i komunalnym (handlowym i przemysłowym,
zarówno podlegającym podatkom przemysłowemu,
jak i zwolnionym od tego podatku), tudzież instytu-
cjom ubezpieczeń społecznych, — celem odprzedaży
lub produkcji, 2) przedsiębiorstwom komunikacyjnym
(cz. II lit. B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23
ustawy), zarówno podlegającym podatkom przemy-
słowemu, jak i zwolnionym od tego podatku — także
celem eksploatacji;

B) wszelkie sprzedaże innego rodzaju, aniżeli
wyszczególnione w punkcie A), a w szczególności
sprzedaże konsumentom, kupcom i przemysłowcom
nie dla celów odprzedaży lub produkcji i t. p. — o ile
są dokonane w ładunkach wagonowych, względnie
partiami odpowiadającymi pełnemu ładunkowi 10-ton-
nowego wozu towarowego.

Za sprzedaż dla celów produkcji uważa się
wszelką sprzedaż towarów przedsiębiorstwom prze-
mysłowym i producentom rolnym z wyjątkiem sprze-
daży towarów dla celów inwestycyjnych oraz dla re-
montów (§ 41 nin. rozporz.), jak również z wyjąt-
kiem sprzedaży dla konsumpcji niezwiązanej z pro-
dukcją (naprz. — sprzedaż papieru dla celów kance-
laryjnych przedsiębiorstwom przemysłowym, nie-
przerabiającym papieru i t. p.).

Za producenta rolnego uważa się każdego rol-
nika prowadzącego gospodarstwo rolne, niezależnie

od tego, czy produkuje na sprzedaż, czy też na użytek własny.

Za sprzedaż przedsiębiorstwom komunikacyjnym celem eksploatacji uważa się sprzedaż towarów, służących do utrzymania przedsiębiorstwa komunikacyjnego w ruchu i zużywających się jednorazowo, jak np. węgiel, smary.

Sprzedaż hurtowa winna być udowodniona prawdziwością księgami handlowymi.

Zawarte w art. 7 ustęp piąty ustawy określenie sprzedaży hurtowej ma jedynie zastosowanie do wymiaru podatku od obrotu i w niczem nie narusza postanowień części II załącznika do art. 23 ustawy, (lit. A. rozdział I, kat. pierwsza), dotyczących klasyfikacji przedsiębiorstw.

Do art. 7 ustęp ostatni.

§ 46. Wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby podaje tabela, załączona do niniejszego paragrafu.

Do art. 8.

§ 47. Wszystkie przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, wymienione w art. 8 ustawy, winny być wyposażone we właściwe świadectwa przemysłowe.

Do art. 8 p. 3.

§ 48. Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) winni wykazać się dowodami opłacenia przez firmy, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego, oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

Komiwojażerowie firm zagranicznych winni być uważani, jako działający na rachunek własny, o ile umowy zawarte z odnośnymi obcymi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8 p. 4.

§ 49. Za pisma periodyczne uważa się czasopisma, t. j. druki, nie mające zamkniętej całości, a ukazujące się periodycznie, pod jednym tytułem w bieżących numerach (zeszytach).

Natomiast pod pojęcie pisma periodycznego nie podpadają książki wydawane periodycznie, a stanowiące bądź oddzielnie, bądź przez połączenie kilku tomów (zeszytów) jedną całość.

§ 50. Obroty drukarni, osiągnięte z druku pism codziennych i pism periodycznych, należących do właściciela drukarni, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

Natomiast w drukarniach, wykonywujących oprócz druku własnych pism periodycznych i inne druki na zamówienia osób postronnych, opodatkowaniu podlegają jedynie obroty, osiągnięte z wykonania druków dla zamawiających.

Do art. 8 p. 5.

§ 51. Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny.

O ile w wymienionym w poprzednim ustępie przedsiębiorstwie zatrudniona jest chociaż przejścio-

wo — jedna siła obca (chociażby uczeń przemysłowy, praktykant i t. p.), względnie dwaj członkowie rodziny, wówczas ulga z art. 8 p. 5 ustawy nie może być przyznana.

Za członków rodziny uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linii wstępnej i zstępnej.

Właściciele pracowni rzemieślniczych lub rękodzielniczych oraz osoby wykonywujące zajęcia rzemieślnicze, względnie rękodzielnicze celem uzyskania ulgi z art. 8 p. 5 ustawy winny wykazać się posiadaniem karty rzemieślniczej, względnie na obszarze województwa śląskiego — poświadczeniem władzy przemysłowej I instancji.

W wypadku nieposiadania karty rzemieślniczej (poświadczenia władzy przemysłowej I instancji) przez właściciela pracowni rzemieślniczej lub rękodzielniczej, względnie przez osobę, wykonywującą zajęcia rzemieślnicze lub rękodzielnicze, odnośne pracownie, względnie zajęcia opłacają podatek na zasadach, określonych dla przedsiębiorstw przemysłowych i nie korzystają z ulg przewidzianych w art. 8 p. 5 ustawy.

Mydlarstwo, rzeźnictwo i wyrąb mięsa nie korzystają wogóle z ulgi z art. 8 p. 5 ustawy.

Do art. 11.

§ 52. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I do XXI części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Przykłady:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonialny (rozdział I) i zakład restauracyjny (rozdział VII) w żadnym wypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

§ 53. Samochód, z którego prowadzona jest sprzedaż towarów, jest w myśl art. 11 ustawy oddzielnym zakładem handlowym, który winien być wyposażony w osobne świadectwo przemysłowe.

Kategorię świadectwa przemysłowego określa się według rodzaju i znamion sprzedaży, stosownie do przepisów części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

O ile sprzedaż z samochodu ciężarowego prowadzona jest w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, świadectwo przemysłowe nabywa się według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Do art. 12.

§ 54. W wypadkach, o których mowa w ustępie drugim art. 12 ustawy, decyzje Ministra Skarbu zapadają tylko na prośby płatników, składane za pośrednictwem właściwych izb skarbowych, które przedstawiając te prośby, winny do nich dołączyć

wnioski, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 55. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

- a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej ze sobą styczności;
- b) w innych przedsiębiorstwach górniczych — zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiednimi terenami górniczymi, zarejestrowany przez władze górnicze, jako oddzielna kopalnia.

Do art. 14 ustęp drugi.

§ 56. Za zakład hurtowej sprzedaży uważa się jedynie zakład, prowadzący handel hurtowy w rozumieniu kategorii pierwszej rozdziału I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, t. j. zbyt wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami) głównie kupcom i przemysłowcom.

Wszelkie inne rodzaje zakładów utrzymywanych przez przedsiębiorstwo przemysłowe w celu sprzedaży w nich wyrobów własnej produkcji uważa się za zakłady detalicznej lub drobnej sprzedaży.

Przedsiębiorstwo przemysłowe może utrzymywać bez obowiązku wykupienia odrębnych świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe w nieograniczonej ilości zakłady hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile zakłady te mieszczą się przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej siedzibą zakładu przemysłowego.

Natomiast poza siedzibą zakładu przemysłowego przedsiębiorstwo przemysłowe może utrzymywać bez obowiązku wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw handlowych tylko jeden zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji. W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo przemysłowe posiada w miejscowościach poza jego siedzibą dwa lub kilka zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji — wszystkie te zakłady winny być uważane za oddzielne w myśl art. 11 ustawy.

Zakłady handlowe, nieuważane za oddzielne w myśl art. 11 ustawy, winny być zaopatrzone w karty rejestracyjne.

Do art. 14 ustęp trzeci.

§ 57. Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu, dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla prowa-

żenia detalicznej i drobnej sprzedaży produktów własnego wyrobu pod warunkiem jednak, aby pomieszczenie to znajdowało się w granicach lokalu zakładu przemysłowego. Oddzielenie pomieszczenia, w którym prowadzona jest detaliczna i drobna sprzedaż od pomieszczeń, w których mieści się zakład przemysłowy, — ścianą, sienią, schodami, korytarzem, podwórzem i t. p. — nie stanowi przeszkody do uznania, że detaliczna i drobna sprzedaż dokonywana jest w lokalu zakładu przemysłowego.

Do art. 14 ustęp drugi i trzeci.

§ 58. W razie sprzedaży w zakładach, o których mowa w ustępie drugim i trzecim art. 14 ustawy, oprócz własnych wyrobów także i innych towarów, winno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe — (na handel hurtowy, detaliczny lub drobny).

Do art. 15.

§ 59. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet niestykające się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskim sąsiedztwie.

O ile wyrąb lasu na mocy jednej umowy dokonywany jest w obrębie parcel leśnych, chociażby graniczących ze sobą, lecz położonych w dwóch lub kilku gminach administracyjnych — wyrąb, prowadzony w każdej poszczególniej gminie, uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Do art. 18.

§ 60. Na każdą robotę lub dostawę, wykonywaną jako samoistne przedsiębiorstwo, należy wykupić odrębne świadectwo przemysłowe.

Przedsiębiorstwa handlu towarowego mogą skutecznie dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, bez odrębnego świadectwa przemysłowego na dostawy na ogólną sumę, odpowiadającą normom, przewidzianym w cz. II lit. A. — rozdział V taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, dla świadectwa przemysłowego posiadanego przez dane przedsiębiorstwo.

§ 61. Za biura techniczne uważa się biura, które na zamówienia sporządzają wszelkiego rodzaju techniczne i budowlane plany oraz projekty, jak również podejmują się wykonywania tych projektów (planów), nie najmując robotników oraz nie dostarczając własnych materiałów.

Tęgo rodzaju biura techniczne winny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe II kat. przedsiębiorstw handlowych w myśl cz. II lit. A. rozdział VI taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, i nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę, wchodzącą w zakres ich działalności, określonej w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Za przedsiębiorstwa budowlane uważa się stałe przedsiębiorstwa, podejmujące się wykonania robót i utrzymujące w tym celu personel techniczny oraz robotników, bez względu na to, czy dostarczają one,

czy też nie dostarczają materiałów, służących do wykończenia robót.

Przedsiębiorstwa budowlane winny nabywać świadectwa przemysłowe według ogólnej ilości zatrudnionych robotników w myśli cz. II lit. C. rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Tego rodzaju przedsiębiorstwa budowlane nie mają obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na każdą poszczególną robotę.

Przedsiębiorstwa budowlane, wykonywujące roboty z własnych materiałów, opłacają podatek przemysłowy od obrotu w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 7 ustawy, zaś wykonywujące roboty z cudzych materiałów w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 8 ustawy.

Biura techniczne, — które — oprócz czynności, określonych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu — wykonywują nadto roboty przy pomocy najętych robotników, winny oprócz świadectw przemysłowych na biura techniczne nabywać odpowiednie świadectwa przemysłowe na przedsiębiorstwa budowlane według ilości zatrudnionych robotników.

Do art. 20.

§ 62. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie i t. p.

Do art. 21.

§ 63. Rybołówstwo wykonywane na jednym obszarze wodnym, położonym na terenie dwóch powiatów, stanowi jedno przedsiębiorstwo przemysłowe i winno wykupić świadectwo przemysłowe w okręgu tego urzędu skarbowego, w którym znajduje się skład na ryby, łodzie, sieci i t. p., przyczem winny być przestrzegane postanowienia art. 25 ustawy.

Do art. 22.

§ 64. Skład, znajdujący się w pomieszczeniu, bezpośrednio połączonym z zakładem przemysłowym, względnie handlowym (np. skład w piwnicy, połączonej bezpośrednio z zakładem przemysłowym lub handlowym) nie jest oddzielnym składem w rozumieniu art. 22 ustawy.

Jeżeli pomieszczenie składowe zakładu handlowego, nie będące oddzielnym składem, ma charakter pokoju i w pomieszczeniu tem dokonywane są transakcje handlowe, wówczas okoliczność ta winna być uwzględniona przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla zakładu handlowego, o ile kategoria świadectwa w myśl przepisów części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, uzależniona jest od ilości pokoi.

Do art. 22 ustęp ostatni.

§ 65. Biura spółek handlowych (akcyjnych, z ograniczoną odpowiedzialnością i t. p.), w których nie są dokonywane żadne operacje (transakcje) handlowe i które służą wyłącznie dla prowadzonej przez firmę biurowości (księgowości i t. p.), nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectwa przemysłowego, względnie karty rejestracyjnej.

Na biura, w których nawet sporadycznie dokonywane są transakcje handlowe (zawieranie umów sprzedaży, zakupu towarów i t. p.), winny być nabyte świadectwa przemysłowe względnie karty rejestracyjne na zasadach ogólnych.

Do art. 24.

§ 66. Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 12 i 13 ustawy) są wykonywane różne związane z sobą gałęzie fabrykacji, to na taki zakład przemysłowy winno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe według tego rodzaju fabrykacji, dla której przewidziane jest świadectwo przemysłowe wyższej kategorii w myśl części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

W wypadku, gdy dla wszystkich gałęzi fabrykacji (produkcji), wykonywanych w jednym zakładzie przemysłowym, przewidziane są w części II lit. C taryfy świadectwa przemysłowe według ilości robotników, wówczas na dany zakład przemysłowy winno być nabyte jedno świadectwo przemysłowe bądź według poszczególnych rodzajów fabrykacji, bądź też według ogólnej ilości zatrudnionych w całym zakładzie przemysłowym robotników, w zależności od tego, które świadectwo przemysłowe jest wyższej kategorii.

Przykłady:

I. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 200 robotnikach, tkalnię o 400 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogółem ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 700.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię — 200 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii III,
- b) na tkalnię — 400 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypada świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy według 700 robotników — kategorii II.

Na dany zakład przemysłowy winno być wykupione świadectwo przemysłowe kategorii II.

II. Zakład przemysłowy obejmuje przedziałnię o 600 robotnikach, tkalnię o 250 robotnikach i farbiarnię o 100 robotnikach, ogólna ilość robotników w zakładzie przemysłowym — 950 robotników.

Przypadają świadectwa przemysłowe według poszczególnych rodzajów fabrykacji:

- a) na przedziałnię — 600 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii I,
- b) na tkalnię — 250 robotników — rozdział XIX części II lit. C taryfy — kategorii III,
- c) na farbiarnię — 100 robotników — rozdział XVIII części II lit. C taryfy — kategorii IV.

Na cały zakład przemysłowy przypadałoby świadectwo przemysłowe w myśl rozdziału XIX czę-

ści II lit. C. taryfy według ogólnej ilości zatrudnionych robotników (950) — kategorii II. Jednak z uwagi na to, że według ilości robotników zatrudnionych w przędzalni przypada świadectwo przemysłowe kategorii I — na dany zakład przemysłowy winno być wykupione świadectwo przemysłowe na przędzalnię kategorii I.

Do art. 25.

§ 67. Świadectwa przemysłowe na skup zawodowy winny być nabywane w miejscu zamieszkania skupującego i według najwyższej klasy miejscowości, w której transakcje skupu są dokonywane (miejsce odprzedaży jest bez znaczenia).

Do art. 26.

§ 68. Wnioski i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej klasy do drugiej winny być składane Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 29.

§ 69. Izby skarbowe udzielają zezwoleń we własnym zakresie działania — na skutek indywidualnych podań płatników — na nabywanie półrocznych świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw, o których mowa w art. 29 ustęp drugi ustawy, z tem, że ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu, a w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Do art. 30.

§ 70. Jeżeli umowa o wykonywanie robót, względnie dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty, względnie dostawy, które mają być wykonywane w każdym roku.

W tych wypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót, względnie dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być zgóry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która się w przybliżeniu da ustalić.

W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty, względnie dostawy, za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Do art. 31.

§ 71. Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 31 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne, względnie półroczne, z zaliczeniem rocznej, względnie półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej, dopłatę w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu skutecznią się w kasie urzędu skarbowego tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

O ile kategoria świadectwa w przedsiębiorstwie przemysłowym, czynnem już w I półroczu roku ka-

lendarzowego, uzależnioną jest od ilości wyprodukowanych przez nie artykułów, to bez względu na to, w którym półroczu zostanie przekroczone dopuszczalnej produkcji na podstawie posiadanego świadectwa przemysłowego, dopłata winna być skuteczniejsza w stosunku do rocznej ceny świadectwa. Stosuje się to również do przedsiębiorstw skupu zawodowego.

Przeklasowanie przedsiębiorstwa z kategorii wyższej do niższej wskutek zmian, zaszytych w ciągu roku podatkowego, nie jest dopuszczalne. Również nie jest dopuszczalna zmiana w ciągu roku podatkowego posiadanego świadectwa przemysłowego, wydanego na określony w świadectwie rodzaj przedsiębiorstwa, na świadectwo dla innego rodzaju przedsiębiorstwa, prowadzonego w tymże lokalu i przez tę samą osobę (np. zamiana świadectwa przemysłowego na restaurację na świadectwo na handel artykułami spożywczymi).

Świadectwa przemysłowe mogą być zamieniane za odpowiednią dopłatą jedynie na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorii, albo wyższej klasy miejscowości.

Zamiana świadectwa przemysłowego na handel obnośny jest dopuszczalna tylko na świadectwo na handel rozwoźny.

Do art. 32.

§ 72. Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik winien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tem urząd skarbowy zarówno dotychczasowego, jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

Przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 32 ustawy.

Przejęcie przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej (nawet spółki firmowej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga odnośnej adnotacji na świadectwie przemysłowym, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa.

W wypadku przeniesienia przedsiębiorstwa przed upływem ważności świadectwa przemysłowego do okręgu innego urzędu skarbowego, wymiar podatku przemysłowego od obrotu skutecznią się za cały okres wymiarowy przez ten urząd skarbowy, do okręgu którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione.

Analogiczne zasady mają również zastosowanie przy opodatkowaniu zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Do art. 23 — 35.

§ 73. Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego, względnie całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, o ile prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub o ile wy-

konywanie przedsiębiorstwa, względnie zajęcia wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

Do art. 36.

§ 74. Płatnicy, wymienieni w ustępie drugim art. 36 ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, winni są wpłacać zaliczkę kwartalną, względnie miesięczną w wysokości jednej piątej, względnie jednej piętnastej części kwoty, odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

Przykłady:

1. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne, względnie miesięczne winny wynosić jedną piątą, względnie jedną piętnastą część kwoty $\frac{150 \times 12}{3} = 600$ zł, czyli przy kwartalnych wpłatach — 120 zł, przy miesięcznych — 40 zł.

2. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2.100 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne, względnie miesięczne winny wynosić jedną piątą, względnie jedną piętnastą część kwoty $\frac{2100 \times 12}{7} = 3.600$ zł, czyli przy kwartalnych wpłatach — 720 zł, przy miesięcznych — 240 zł.

Nowopowstałe w roku bieżącym przedsiębiorstwa skuteczniają wpłaty zaliczek na podstawie rzeczywistego obrotu, przy czym przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych winny wpłacać zaliczki według własnego obliczenia.

Powyższy przepis rozciąga się również na przedsiębiorstwa sezonowe (art. 29 ustawy) oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót i dostaw (art. 30 ustawy).

Za nowopowstałe w rozumieniu art. 36 ustawy uważa się przedsiębiorstwo, które faktycznie przedtem nie istniało, a nie przedsiębiorstwo, istniejące poprzednio pod inną firmą lub prowadzone przez inną osobę.

§ 75. Płatnicy, wymienieni w ustępie drugim art. 36 ustawy, mogą w razie zaprowadzenia prawidłowych, względnie uproszczonych ksiąg handlowych wpłacać zaliczki za uprzednim zezwoleniem właściwej władzy skarbowej w wysokości i terminach, przewidzianych w ustępie pierwszym art. 36 ustawy, poczynając od roku bezpośrednio następującego po roku, w którym zaprowadzono prawidłowe, względnie uproszczone księgi handlowe.

W roku, w którym zaprowadzono prawidłowe, względnie uproszczone księgi handlowe, płatnicy ci mogą za zezwoleniem właściwej władzy skarbowej wpłacać zaliczki kwartalne obliczone według obrotów z roku ubiegłego, przy zastosowaniu jednak stawek podatkowych, obowiązujących w danym roku dla przedsiębiorstw prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

§ 76. W wypadkach nieuiszczenia w terminach, wymienionych w art. 36 ustawy, przypadających kwot zaliczek właściwa władza skarbowa niezwłocznie zarządza przymusowe ściągnięcie tych kwot wraz z przypadającymi karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

§ 77. Zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu oblicza się według stawek podatkowych, obowiązujących w danym roku podatkowym.

Przy obliczaniu zaliczek kwartalnych (art. 36 ustęp drugi ustawy) za podstawę przyjmuje się obrót ustalony przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za poprzedni rok podatkowy (kalendarzowy) oraz stawki podatkowe, obowiązujące w danym bieżącym roku podatkowym.

§ 78. Równocześnie z zaliczką na państwowy podatek przemysłowy od obrotu, winni płatnicy wpłacać dodatek na rzecz związków samorządowych (art. 42 lit. a) ustawy).

Do art. 37.

§ 79. Sprawy, dotyczące zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw oraz scalenia podatku przemysłowego od obrotu, regulują specjalne rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Do art. 40.

§ 80. Z ulg, określonych w art. 40 ustawy, korzystają te spółdzielnie, które należą do związków, posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji, a które swą działalność podstawową — nietylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków.

Jeżeli spółdzielnia rozciąga swą działalność podstawową również na osoby, nie będące jej członkami, to z ulg korzysta tylko wówczas: a) gdy członkowie otrzymują jedynie dywidendę od udziałów w granicach, oznaczonych w ustępie 2 art. 57 ustawy o spółdzielniach, b) gdy członkowie otrzymują wprawdzie prócz dywidendy od udziałów dalszy jeszcze udział w zyskach na zasadach, oznaczonych w statucie na podstawie ustępu 3 art. 57 ustawy o spółdzielniach, ale zarazem przelewa spółdzielnia do funduszy, niepodlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z nieczłonkami.

Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

Nie stanowi przeszkody do korzystania z ulgi, określonej w art. 40 p. 1 ustawy, jeżeli własność spółdzielni pracy lub jej członków stanowią najprostsze i najogólniejsze narzędzia pracy ręcznej, jak młot, piła, łopata, kilof i t. p.

Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się te spółdzielnie w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), które odpowiadają następującym warunkom:

- a) za podstawowy przedmiot przedsiębiorstwa mają udzielanie pożyczek i przyjmowanie wkładów;
- b) udzielają pożyczek wyłącznie członkom i w granicach, nieprzekraczających zł 2.000 dla osób fizycznych, a zł 8.000 dla związków samorządowych oraz zrzeszeń, posiadających osobowość prawną;
- c) odbiór wpłat na rachunek członków i osób trzecich ograniczają do inkasa weksli i dokumentów, z wyłączeniem inkasa towarowego;
- d) czynności bankowe ograniczają do zakresu przewidzianego w art. 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321); warunkowi temu nie uchybia prowadzenie — za osobnem zezwoleniem Ministra Skarbu — kupna i sprzedaży walut obcych, jeżeli czynności te spółdzielnia wykonywa na zlecenie i rachunek związkowej centrali finansowej, Banku Polskiego, Pocztovej Kasy Oszczędności, banków państwowych oraz innych spółdzielni;
- e) osiągają z tytułu pobieranych procentów od pożyczek i od sum, lokowanych w związkowej centrali finansowej dochód stanowiący co najmniej 2/3 ogólnego dochodu, uzyskanego w roku obrachunkowym.

Przez pojęcie procentów od pożyczek, udzielanych członkom, rozumieć należy wszelkie korzyści materialne, osiągane przez spółdzielnię od udzielanych pożyczek.

W myśl punktu 3 art. 40 ustawy nie podlega opodatkowaniu w spółdzielniach obrót w rozumieniu art. 5 ustawy, dokonany z członkami, natomiast obrót przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, nie podlega opodatkowaniu:

- a) w spółdzielniach handlowych, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego w stanie nieprzerobionym,
- b) w spółdzielniach, przerabiających produkty hodowli i len,
- c) w spółdzielniach, przerabiających inne płody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnia te wykupują świadectwa przemysłowe kategorii VI, VII lub VIII dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Zwolniona od opodatkowania — w myśl punktu 3 art. 40 ustawy suma obrotów, dokonanych z członkami lub przypadających na członków, winna być przez spółdzielnię ustalona na podstawie kontroli zakupów, względnie dostaw członkowskich.

Kwoty za dostarczone spółdzielniom przez związek rewizyjny do użytku tychże spółdzielni

księgi handlowe, druki, podręczniki, czasopisma, plakaty i inne środki propagandy spółdzielczości nie uważa się za obrót związku, podlegający opodatkowaniu.

Spółdzielnie związkowe korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po decyzji o ich wykreśleniu ze związku.

Stwierdzenie przynależności spółdzielni do związku rewizyjnego należy do rady spółdzielczej, która przesyła w styczniu każdego roku izbom skarbowym wykazy spółdzielni należących do poszczególnych związków z oznaczeniem daty przyjęcia każdej z nich do związku.

Do części I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 81. Włączenie pewnych miejscowości do miasta, wskutek rozszerzenia granic miasta, powoduje automatyczne zaliczenie tych miejscowości do tej klasy miejscowości, jaką przewiduje dla danego miasta część I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów I i VI części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 82. Operacje komisowe oraz pośrednictwa handlowego, dokonywane łącznie z przedsiębiorstwem handlu towarowego (rozdział I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy), nie wymagają nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego, o ile odnośne przedsiębiorstwo handlu towarowego jest zaopatrzone w świadectwo przemysłowe co najmniej 2-ej kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Do rozdziałów: I kat. trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 83. Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw, wymienionych w rozdziałach: I kat. trzecia i czwarta, VII, XII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, nie bierze się w rachubę uczniów przemysłowych, trzymany w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 53, poz. 468 i Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 350).

Do rozdziału I kat. trzecia i czwarta części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 84. Za dorosłego członka rodziny, względnie dorosłego subiekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 18 do 55 lat.

Pracowników młodszych od 18 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

Za subiekty handlowych uważa się osoby (również i członków rodziny przedsiębiorcy), stale zatrudnione w zakładzie w charakterze sił pomocniczych przy wykonywaniu czynności, stanowiących treść przedsiębiorstwa handlu towarowego, t. j. osoby biorące udział w dokonywaniu transakcyj handlowych.

Chłopców do posyłek i posługaczy nie uważa się za subjektów handlowych.

Do rozdziału I kat. trzecia części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 85. Za oddzielny skład, utrzymywany przy zakładzie handlowym, uważa się oddzielny skład znajdujący się w tym samym domu, co zakład handlowy.

Do rozdziału I kat. piąta części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 86. Za handel wędrowny (domokrażny) uważa się taki handel przenośny, który 1) nie ma stałej siedziby przemysłowej, 2) jest wykonywany samoistnie i osobiście przez handlującego, 3) ogranicza się do drobnej sprzedaży wyłącznie spożywcom, 4) odbywa się: a) przy handlu obnośnym ze skrzyni, kufru, walizy, kosza i t. p. opakowania, przynoszonego z miejsca na miejsce przez kupca, b) przy handlu rozwoźnym — z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Handel przenośny, nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa przemysłowego na handel wędrowny, winien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej, względnie czwartej przedsiębiorstw, prowadzących handel towarowy, a wymienionych w rozdziale I części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do art. 26 oraz rozdziału I części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 87. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) stacje benzynowe oraz stacje obsługi,
- 2) zakłady badania masła eksportowego.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) sprzedaż z automatów z wyjątkiem automatów ze sprzedażą benzyny.

Do rozdziału II część II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 88. W przedsiębiorstwach skupu zawodowego może być prowadzona odprzedaż towarów wyłączną w stanie nieprzerobionym.

Przesuszanie, oczyszczanie, sortowanie i t. p. czynności, wpływające ze składowania (art. 22 ustawy) nie przeczą istocie skupu zawodowego.

Przedsiębiorstwa skupu zawodowego nie mogą utrzymywać zakładu handlowego dla prowadzenia handlu towarowego lub dokonywania innych operacji handlowych.

Do art. 26 oraz rozdziału VI części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 89. Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Przedsiębiorstwa chłodni.

Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Przedsiębiorstwa reklamowe.
- 2) Biura rewizyjno-buchalteryjne, o ile zatrudniają więcej niż dwóch pracowników.
- 3) Przedsiębiorstwa autobusów, o ile utrzymują ponad jeden autobus.
- 4) Przedsiębiorstwa strzeżenia cudzego mienia.
- 5) Przedsiębiorstwa dozoru kotłów.
- 6) Przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), o ile posiadają ponad trzy samochody.
- 7) Przedsiębiorstwa wynajmu koni wierzchowych, o ile posiadają ponad 10 koni.
- 8) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi motorowych, o ile posiadają ponad 10 łodzi.
- 9) Przedsiębiorstwa wypożyczania filmów kinematograficznych cudzej produkcji.
- 10) Przedsiębiorstwa wypożyczania aparatów zręczności.

Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Biura rewizyjno-buchalteryjne, o ile zatrudniają najwyżej dwóch pracowników.
- 2) Przedsiębiorstwa autobusów, o ile utrzymują jeden autobus.
- 3) Przedsiębiorstwa wynajmu samochodów (osobowych lub ciężarowych), o ile posiadają do trzech samochodów.
- 4) Przedsiębiorstwa wynajmu koni, o ile posiadają ponad 4 do 10 koni.
- 5) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, o ile posiadają ponad 10 łodek, albo do 10 łodzi motorowych.
- 6) Przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, o ile posiadają ponad 10 rowerów.
- 7) Wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.
- 8) Przedsiębiorstwa wynajmu radjostuchawek.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Aparaty zręczności.
- 2) Przedsiębiorstwa wynajmu koni, o ile posiadają do 4 koni.
- 3) Przedsiębiorstwa wynajmu łodzi, o ile posiadają do 10 łodek.
- 4) Przedsiębiorstwa wynajmu rowerów, o ile posiadają do 10 rowerów.
- 5) Wypożyczalnie książek (biblioteki, czytelnie) — w miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości.
- 6) Przedsiębiorstwa wynajmu ubrań oraz kostiumów.

Do rozdziału VII części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 90. Przedsiębiorstwa gastronomiczne mogą bez obowiązku nabycia odrębnego świadectwa przemysłowego na handel towarowy (rozdział I część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) dokonywać ubocznie sprzedaży do konsumpcji poza obrębem przedsiębiorstwa tylko tych artykułów, które wchodzi w zakres danego przedsiębiorstwa gastronomicznego.

Do rozdziałów VII i XIV części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 91. Za osoby pracujące uważa się wszystkich pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziałach VII i XIV części II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, z wyjątkiem uczniów przemysłowych (§ 83 niniejszego rozporządzenia) oraz magistrów farmacji w pierwszym roku praktyki.

Właściciele aptek, w których wymienieni wyżej magistrów farmacji - praktykanci będą zatrudnieni, winni wykazać się pisemnem poleceniem oddziału farmaceutycznego jednego z krajowych uniwersytetów, upoważniającem odnośnego magistrza do odbycia praktyki.

Do art. 26 oraz rozdziału X części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 92. Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w m. st. Warszawie oraz miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do I klasy miejscowości.

Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu sal na przedstawienia teatralne, kinematograficzne, odczyty, zabawy i wszelkiego rodzaju zebrania — w miejscowościach, zaliczonych w myśl cz. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy, do II, III i IV klasy miejscowości.

2) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), o ile mogą pomieścić ponad 10 samochodów.

Do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

1) Przedsiębiorstwa wynajmu pomieszczeń samochodowych (garaże), o ile mogą pomieścić do 10 samochodów.

2) Zajazdy w miastach, przeznaczone jedynie na postój furmanek.

Do art. 26 oraz rozdziału XIII części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 93. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Laboratorja chemiczno-bakterjologiczne.

Do art. 26 oraz rozdziału XIX części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 94. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Korty tenisowe.
- 2) Boiska.
- 3) Strzelnice.
- 4) Kręgielnie.

Do rozdziału XXI części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 95. Kantory (oddziały) prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez wydawnictwa dzienników i innych pism perjodycznych wyłącznie dla celów, związanych z własnymi wydawnictwami (dla kolportażu, przyjmowania prenumeraty i zbierania ogłoszeń), mogą być prowadzone bez oddzielnych świadectw przemysłowych za kartami rejestracyjnymi.

Do art. 26 oraz części II lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 96. Do kategorii III przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

Szkoły i kursy, nie podlegające przepisom art. 3 p. 6 ustawy (§ 11 nin. rozp.). Obrót tych przedsiębiorstw ustala się w myśl art. 5 p. 6 ustawy.

Do art. 26 oraz części II lit. B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 97. Do kategorii I przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Radjostacje nadawcze centralne.
- 2) Przedsiębiorstwa komunikacji lotniczej.

Do kategorii II przedsiębiorstw handlowych zalicza się:

- 1) Radjostacje nadawcze filjalne.

Do art. 26 oraz części II lit. A. i B. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 98. Przedsiębiorstwa handlowe, niewymienione w części II lit. A i B taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy oraz w §§ 87, 89, 92, 93, 94, 96 i 97 niniejszego rozporządzenia, zalicza się:

- a) do kategorii I przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;
- b) do kategorii II przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych do 400.000 (czterysta tysięcy) złotych rocznie;
- c) do kategorii III przedsiębiorstw handlowych przy obrocie ponad 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych do 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych rocznie;
- d) do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych przy obrocie do 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych rocznie.

Obrót przedsiębiorstw, o których mowa w niniejszym paragrafie, ustala się w myśl art. 5 ustęp pierwszy p. 6 ustawy.

Do rozdziału IV części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 99. Przy ustalaniu kategorii świadectwa przemysłowego dla młynów nie wlicza się gniotowników (gniotków) do ogólnej sumy średnic żaren.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 100. Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywujących bezpośredni dozór nad robotami.

Uczniów przemysłowych, trzymanyh w przedsiębiorstwie na podstawie pisemnej umowy, zawartej w myśl art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 53, poz. 468 i Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 350) oraz pracowników umysłowych, zajętych w biurach przedsiębiorstw przemysłowych (buchalterów, korespondentów i t. p.) nie zalicza się do ogólnej ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników, zajętych dostawą do zakładu przemysłowego paliwa, surowców i t. p. oraz rozwożeniem wytworzonych produktów.

W przedsiębiorstwach sezonowych, np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwałość i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich pracujących, z wyjątkiem pracowników, zajętych przy wywozie produktów poza obręb przedsiębiorstwa.

Do rozdziału XVI części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 101. Elektrownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach i t. p., mogą być za zezwoleniem właściwej izby skarbowej zaliczone do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w elektrowni robotników w myśl rozdziału XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 102. Przy zaklasowaniu przedsiębiorstw przemysłowych, zaliczonych do rozdziałów XVIII i XIX części II lit. C taryfy, bierze się w rachubę właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny tylko w odniesieniu do przedsiębiorstw kategorii VIII świadectw przemysłowych, natomiast w przedsiębiorstwach wyższych kategorii właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny nie zalicza się do robotników przedsiębiorstwa.

W wypadku, gdy w związku z powyższem przedsiębiorstwo nie będzie mogło być zaliczone ani do VIII, ani też do VII kategorii, należy je zaklasować do VIII kategorii świadectw przemysłowych.

Przykład:

Przedsiębiorstwo przemysłowe, zaliczone do rozdziału XIX części II lit. C taryfy, zatrudnia właściciela oraz 4 robotników, wskutek czego nie podpada ani pod kategorię VIII, ponieważ zatrudnia łącznie z właścicielem 5 osób, ani też pod kategorię VII, bowiem nie zatrudnia ponad 4 robotników (właściciela nie bierze się w rachubę). Przedsiębiorstwo to winno wykupić świadectwo przemysłowe VIII kategorii.

Za członków rodziny uważa się osoby, wymienione w § 51 niniejszego rozporządzenia.

Do części III lit. D kat. I taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 103. Za główne linje kolejowe uważa się następujące linje:

- 1) Baranowicze — Stołpce,
- 2) Białystok — Grajewo,
- 3) Białystok — Wilno,
- 4) Cieszyn — Goleiszów,
- 5) Działdowo — Rakowice,
- 6) Gdynia — Wejherowo — Strzebielino,
- 7) Katowice — Hajduki — Chebzie — Radzionków — Kalety — Lubliniec,
- 8) Katowice — Chorzów — Bytom,
- 9) Kowel — Zdołbunów,
- 10) Nowy Sącz — Muszyna,
- 11) Ostrów — Pawłów,
- 12) Oświęcim — Działkowice — Zebrzydowice,
- 13) Oświęcim — Kraków — Przemyśl — Lwów — Podwoleczyska,
- 14) Poznań — Leszno — Rawicz,
- 15) Poznań — Wronki — Drawski Młyn,
- 16) Poznań — Zbąszyń,
- 17) Poznań — Zduny,
- 18) Poznań — Łęka,
- 19) Rybnik — Sumina,
- 20) Sambor — Sianki,
- 21) Sosnowiec — Katowice — Bielsko,
- 22) Stanisławów — Kołomyja — Śniatyn —

Załącze,

- 23) Stryj — Ławoczne,
- 24) Tczew — Chojnice,
- 25) Toruń — Bydgoszcz,
- 26) Toruń — Grudziądz,
- 27) Toruń — Miasteczko,
- 28) Warszawa — Łódź,
- 29) Warszawa — Sosnowiec,
- 30) Warszawa — Mława,
- 31) Wilno — Turmont,
- 32) Wolfgan — N. Bytom,
- 33) Zagórz — Łupków,
- 34) Żywiec — Zwardoń.

Do części III lit. D kat. III taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 104. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy, mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiągają z tych operacyj zarobek, nie przekraczający dwu-

krotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 105. Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników i t. p.

Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu odnośnego pełnomocnictwa.

Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może za jednym świadectwem przemysłowym zastępować kilka firm.

Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

Również zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa, względnie przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

§ 106. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. w celu wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 406).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do art. 7 ustawy i § 46 rozporządzenia wykonawczego.

Wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby.

1) Zboże, ziemniaki oraz jadalne produkty spożywcze

a) pochodzenia krajowego:

mąka, pieczywo, kasze, sól, cukier, nabiał, namiastki kawy, mięso i drób z wyjątkiem dziczyzny, tłuszcze i oleje jadalne, roślinne i zwierzęce, wyroby masarskie, owoce, marmolady, miód pszczołny, grzyby świeże i suszone, drożdże, esencja octowa, ocet, pieprz, makaron i wermiszel, jarzyny oraz ryby żywe, śnięte i wędzone,

b) pochodzenia zagranicznego:

kawa, herbata, cytryny.

2) Śledzie solone, wędzone, opiekane i marynowane tak krajowe, jak i zagraniczne.